

Wastse ajastaja laul.

1. Oh kütke, ilma rahwas, kii Suurt aja Jeesandat,
Ke om ni helde, armolik; Oh kütke Jummalat.
2. Es, Jeesand, sinno surussesi Sääi laula engli hääi?
Ni laulko sinno heldussesi Me su ka ilma pääi.
3. Ea ajastaja ännistat Nink kionit ehtega;
Ea meije sõand rõmustat Jks armo tähtega.
4. So sõnna üllend meije meelt, Saat waiwan kostotust,
Pand kitma murren ka me keelt So heldust, hallestust.
5. So fige hā eest tenname, Mes seni annit sa;
Oh ännista, ni palleme, Meid eddis-päide ka.
6. Me Keisrit temma majaga Jks kaitse wäggewast;
Täll' anna pikka eaga Kii õnne üllewast.
7. So rahho waim iks ellago Me rigin, essa=maat;
So õnsus henge assugo Siin eggas=üttel waal.
8. So pole päändko pattane, Ke sinnust tagganu,
Nink päägo kui so ommane, Kui wastisest sündinu.
9. Ni kui sa kastet annat säält, Ni kalda ännistust
Me päle omma järje päält; Meist lāna õnnetust.
10. Oh olle liggi abbiga Meil' hāddan, haigussen,
Nink katta ussu=kiibiga Meid ello taplussen.

11. Meid ärra jätta mahha siin; Meid sada surmani,
Nink tröösti, kui meil õht nink piin, Meid rahho=harwani.
12. Nink kui me pääi om täüdetu, Ma=ilm meist perra jääp,
Eis te, et rõmust läüdetu, Heng sinno ette läap.
13. Auw, kietus olgo, Jēsa, sull' Nink sinno Pojale
Sel rõmolikkul hommungul, Ni ka so Waimule!

G. M.

Kost kääp tühja jutto te?

Tõbbistaja lõuge mõda
Kawwalide keelte mõda
Pettide piri päält
Ustjide ussest süse!

Maine poimap te weren rükki; tõine astup
mannu ja terwitap: „Jummal appi, welle=tüt=
trekenne, ajalt jo tõ man!”

Tõine: „awwitago Jummal! Kost jõdže nüüd
ni warra wälja päält tullep?”

Jõdže kostis: „lätši õddangul Mäele, olli
appi waja, keleti õses, sai wastset asja kätte!”

Welle tüttar: „wai ni! kae enne, kas kenna
mahha es lāna, norik nulkā! mes sis Jummal
and?”

Jõdže: „tüttre kui tõrrises! kulet, kehwal essi
ni kōwwa lats, silmakesse terrawa pään, ja kala
kand nink pääd tõstap! hool mul nüüd koddo
pole ruttada ja lānnikud walmistada.”